

Причорноморська
Фундація
Права

**«ЮРИДИЧНА НАУКА:
ВИКЛИКИ І СЬОГОДЕННЯ»**

МІЖНАРОДНА
НАУКОВО-ПРАКТИЧНА КОНФЕРЕНЦІЯ

**7–8 червня 2019 р.
Одеса**

Ю70 **Юридична наука: виклики і сьогодення:** Матеріали міжнародної науково-практичної конференції (м. Одеса, Україна, 7–8 червня 2019 р.). – Одеса: ГО «Причорноморська фундація права», 2019. – 108 с.

У збірнику містяться матеріали, подані на міжнародну науково-практичну конференцію **«Юридична наука: виклики і сьогодення»**. Для студентів, аспірантів, викладачів, науковців юридичних вищих навчальних закладів, представників судових та інших правозастосовних органів держави, адвокатів, представників юридичних громадських організацій.

Усі матеріали подаються в авторській редакції.

Погляди авторів, викладені в цьому збірнику, необов'язково відображають позицію організаторів міжнародної науково-практичної конференції **«Юридична наука: виклики і сьогодення»**.

ЗМІСТ

НАПРЯМ 1. ІСТОРІЯ ТА ТЕОРІЯ ДЕРЖАВИ ТА ПРАВА, ФІЛОСОФІЯ ПРАВА

Бровко Н. І.

ВПЛИВ УНІВЕРСИТЕТІВ ЕПОХИ СЕРЕДНЬОВІЧЧЯ НА РОЗВИТОК
ПРАВОСВІДОМОСТІ МОЛОДІ..... 6

Войцицька О. О.

ПРОЦЕС ПРАВОЗАСТОСУВАННЯ ТА ЙОГО СТАДІЇ..... 9

НАПРЯМ 2. КОНСТИТУЦІЙНЕ ПРАВО, МУНІЦИПАЛЬНЕ ПРАВО

Дусик Є. С.

МІСЦЕВІ ДЕРЖАВНІ АДМІНІСТРАЦІЇ: ПРАВОВА ПРИРОДА,
ПОРЯДОК ФОРМУВАННЯ, СТРУКТУРА, ПРИНЦИПИ ДІЯЛЬНОСТІ,
КОМПЕТЕНЦІЯ, АКТИ..... 14

Дусик Є. С.

КОНСТИТУЦІЙНО-ПРАВОВЕ РЕГУЛЮВАННЯ ПІДСТАВ
ТА ПОРЯДОК ПРИПИНЕННЯ ПОВНОВАЖЕНЬ
ПРЕЗИДЕНТА УКРАЇНИ 19

Гиренко І. В., Ігнатов Н. О.

ПОРІВНЯЛЬНО-ПРАВОВА ХАРАКТЕРИСТИКА СИСТЕМИ
ПРАВООХОРОННИХ ОРГАНІВ УКРАЇНИ ТА КОРОЛІВСТВА ІСПАНІЯ 24

Костенко С. О.

ПОДОЛАННЯ БІДНОСТІ ЯК ОДНЕ З ЗАВДАНЬ ПРАВОВОЇ ДЕРЖАВИ..... 28

Синицин П. М.

ПОНЯТТЯ ІНТЕРПРЕТАЦІЙНОЇ ДІЯЛЬНОСТІ КОНСТИТУЦІЙНОГО
СУДУ УКРАЇНИ 33

НАПРЯМ 3. МІЖНАРОДНЕ ПУБЛІЧНЕ ТА ПРИВАТНЕ ПРАВО

Костюченко Я. М.

ВЕКТОРИ ПРАВОВОГО РЕГУЛЮВАННЯ
ІНВЕСТИЦІЙНОЇ ДІЯЛЬНОСТІ В УГОДІ ПРО АСОЦІАЦІЮ
МІЖ УКРАЇНОЮ ТА ЄС..... 39

Малімон В. І.

ПРАВОВЕ ЗАБЕЗПЕЧЕННЯ РОЗВИТКУ КРЕАТИВНИХ ІНДУСТРІЙ
ВІДПОВІДНО ДО МІЖНАРОДНОГО ЗАКОНОДАВСТВА 44

НАПРЯМ 4. ЕКОЛОГІЧНЕ, ЗЕМЕЛЬНЕ, АГРАРНЕ ПРАВО

Макарчук В. В.

ПРАВОВЕ ЗАБЕЗПЕЧЕННЯ У СФЕРІ БДЖІЛЬНИЦТВА..... 49

НАПРЯМ 1. ІСТОРІЯ ТА ТЕОРІЯ ДЕРЖАВИ ТА ПРАВА, ФІЛОСОФІЯ ПРАВА

Бровко Н. І.

кандидат юридичних наук, доцент,
доцент кафедри теоретико-правових
та соціально-гуманітарних дисциплін

*Білоцерківський національний аграрний університет
м. Біла Церква, Київська область, Україна*

ВПЛИВ УНІВЕРСИТЕТІВ ЕПОХИ СЕРЕДНЬОВІЧЧЯ НА РОЗВИТОК ПРАВОСВІДОМОСТІ МОЛОДІ

У XII – XIII ст. з метою поширення знань з'являється особлива форма вищих навчальних закладів – університети. У певному сенсі попередниками університетів були деякі навчальні заклади класичної давнини: філософська школа в Афінах (4 ст. до н. е.), школа права в Бейруті (3-6 ст.), Імператорський університет у Константинополі (424–1453), а найстаршим у світі постійним вищим навчальним закладом, що діє вважається Університет Аль-Карауїн, який було засновано у 859 році в місті Фес (Марокко), як духовний і освітній центр ісламського світу [1, с. 357]. Однак, попри все, середньовічний університет, безсумнівно, був продуктом саме західноєвропейської середньовічної цивілізації, оскільки саме середньовічні європейські учені, невдоволені ігноруванням церковною школою нових знань, у XII ст. вперше почали об'єднуватись у позацерковні вищі школи які називалися університетами* [2, с. 212].

В середньовічних університетах вивчалось богослов'я, право, медицина. Поширеними формами занять в університетах були лекції

---

*Університет – від лат. *universitas* – «сукупність», *universitas magistrorum et scholarium* – сукупність, об'єднання тих, хто вчить, і тих, хто навчається (прим. автора)

та диспути. Такі форми розвивали у студентів вміння доводити свої думки, використовуючи накопичені знання.

Наукова діяльність Середньовіччя, головним чином зводилася до абстрактного мислення і лише незначною мірою спиралася на експеримент, оскільки ще не ставила перед собою прагматичної мети, не втручалася у природний хід подій, а намагалася зрозуміти світ у процесі споглядання [3, с. 64].

У науці тих часів вирізнялося чотири напрями:

– фізико-космологічний, який ґрунтувався на положенням вчення про рух натуральної філософії Аристотеля та об'єднував сукупність фізичних, астрономічних і математичних знань, що підготували засади для розвитку математичної фізики* Нового часу;

– вчення про світло – «метафізика світла усталене в античній і особливо середньовічній культурі уявлення про світло як першо-феномені світу, що об'єднує в собі все суще. Поєднуючи у своїй природі несумісні засновки і будучи споконвічно пов'язаним з поняттями «порядку», «числа», «відносини», а отже, з «розумом», «істиною», «словом», світло грає роль посередницької ланки, скріплює в єдине онтологічне ціле тілесне та духовне (в макро- і мікрокосмі), чуттєве і розумово пізнане, речове і ідеальне, тваринне і нетваринне [4, с. 424];

– наука про живе, яка охоплювала комплекс питань про душу, як джерело рослинного, тваринного і людського життя, в дусі аристотелізму*;

– астрологічно-медичний, у тому числі алхімічний [5, с. 18].

Американський філолог Є.Кассінер, з цього приводу наголошував: «в Середньовіччі різноманітні напрями духовної творчості, наука та

---

*Математична фізика – загальна назва математичних методів дослідження і розв'язання диференціальних рівнянь, які виникають, зокрема, в фізиці (прим. автора)

*Аристотелізм. – у вузькому сенсі – вчення послідовників Аристотеля, – в більш широкому сенсі про аристотелізм говорять стосовно історії тлумачення, поширення, перекладів та впливу творів Аристотеля, а також у зв'язку із засвоєнням його вчення в різних середньовічних теологічних традиціях (прим. автора).

мистецтво, метафізика та історія, пов'язані загальним виключно релігійним інтересом. У даний час вони відокремлені, самостійні та отримали власні підвалини, а також центр» [6, с. 506].

Власне говорити про правосвідомість у сучасному її розумінні в епоху Середньовіччя не можна. В той час вона розумілась як форма суспільної свідомості, що включала в себе значну частину релігійних догматів. Вважалось, що особа має бути мислячою, релігійно слухняною та тільки в цьому разі вона буде свідомою.

Таким чином, можна стверджувати, що саме університети епохи Середньовіччя стали підґрунтям для формування ефективної методології знання та системи викладання, що справило значний позитивний вплив на розвиток правосвідомості студентської молоді. Вони не тільки стали моделлю сучасного класичного вищого навчального закладу, а й заклали основи наукової та просвітницької діяльності в галузі формування правосвідомості населення яка є не тільки формою суспільної свідомості, а й у поєднанні з політичною, моральною, філософською та іншими формами свідомості відображає суспільне буття та стала противагою намаганням реакційного духовенства та можновладної верхівки суспільства не допустити значного підвищення освіти широких мас населення, оскільки вбачали у цьому реальну загрозу для своєї влади.

ЛІТЕРАТУРА

1. Зайченко І.В. Історія педагогіки. Книга І. Історія зарубіжної педагогіки. Навчальний посібник. Київ: Видавничий Дім «Слово», 2010. 624 с.
2. Юридична енциклопедія: В 6 т. / Редкол.: Ю.С. Шемшученко. Київ, 1998. Т. 5. 736 с.
3. Энциклопедический словарь. Москва: «Наука», 1991. 315 с.
4. Лосев А.Ф. История античной эстетики в 8 т. Москва: Фолио. Т. 2. 846 с.
5. Теорія та історія світової і вітчизняної культури: Підручник / Н.Я. Горбач; С.Д. Гелей, З.П. Російська та ін. Львів: Каменяр. 1992. 166 с.

6. Гайдено П.П. Эволюция понятия науки. Становление и развитие первых научных программ. Москва: Наука, 1980. 568 с.

Войцицька О. О.

студентка 1 курсу

*Вінницький торговельно-економічний інститут
Київського національного торговельно-економічного університету
м. Вінниця, Україна*

ПРОЦЕС ПРАВОЗАСТОСУВАННЯ ТА ЙОГО СТАДІЇ

Актуальність теми дослідження. Правозастосування відіграє важливу роль у розвитку держави. Сама ж теорія правозастосування не має сталого характеру, тому з розвитком правової системи зазнає змін та перебуває у взаємозв'язках із нею. Насамперед, правозастосування є однією з форм реалізації права, тому перш за все воно несе за собою застосування законодавчих і підзаконних актів.

Стан дослідження. Фахівці, що здійснювали дослідження питання Скакун О.Ф., Барандич С.А., Донченко О.І., та Коструби А.В., Ткачук О.С., Головченко О.В., Гнатюк М.Д., Биля О.І., Недбайло П.О., Гіда Є.О., Джафарова О.В., Білас Ю.Ю., Степакова Н.М.

Метою дослідження є обставини, що спонукають до реалізації правозастосовчого процесу та можуть виступати як юридичні та складні факти.

На сучасному етапі застосування норм права має місце там, де адресати правових норм не можуть реалізувати свої передбачені законом права і обов'язки без посередництва компетентних органів. Можна сказати, що на певному етапі правозастосування підключається до способів безпосередньої реалізації – додержання, виконання, використання.

Для початку потрібно з'ясувати, що саме являє собою поняття правозастосування. Правозастосування – особлива форма реалізації